

Γ. Μαρτινέλης

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΞΑΝ

ΥΠΟ

Γ. MARTINEAU

Ἵς τοῦ κόσμου τὴν πλάνην
τιμαῖς δὲν ζηλεύω·
τὸ μέλλον γυρεύω,
Ἵς τὸ μέλλον πετῶ.

Θερμότερη ἀγάπη
μ' ἐμάγευσεν ἄλλη·
τ' ἀγνά σου τὰ κάλλη,
ὦ Δόξα, ποθῶ.

Πολλοὶ τὰ κρυφὰ σου
φτερά δὲν θωροῦνε,
κ' ἐμπρός σου πηδοῦνε
γεμάτοι χαρά·

ἀλλ' ἅμα πετάξης,
ὀλίγοι σὲ φθάνουν·
ὦ πόσοι σὲ χάνουν
πρὶν φθάσης ἕψηλά !

Κ' ἐγώ, ποῦ Ἵς τῇ νειώτῃ
πολὺ σ' ἀγαποῦσα,
ἕψηλά σ' ἐθωροῦσα
μ' ἐλπίδα θερμῇ.

Ἄλλ' ἅμα κι' ἀκούσθη
τὸ πρῶτο μου ἄσμα,
τοῦ φθόνου τὸ φάσμα
ἐδῶκε μ' ὀργῇ.

κ' ἐστήθηκ' ἐμπρός μου
φρικτὰ μανιωμένο.
Ἐγ' ὅμως χυμένο
τὸ φῶς σου θαρρῶ.

κι' ἂν δείχνω 'ς τὸν κόσμον
πῶς τάχα κοιμοῦμαι,
ποτέ δὲν σ' ἀρνοῦμαι
μὲ θάρρος σ' ὑμῶ.

Ἀζήλευτη φήμη,
ποῦ γλήγορα βγαίνει,
συχνά δὲν αὐξαίνει,
τελειώνει βουδή.

ἀλλ' ὅταν μ' ἀγῶνα
τὸν Φθόνο σκορπίση,
γιά πάντα θά λήσῃ
πιστή σου ἀδελφή.

Σὰν νᾶμουν μαζί σου
'ς ἀγνώριστη χώρα,
'ς τὸν ὕπνο μου τώρα
σὲ βλέπω συχνά.

Καὶ ἐκεῖ ποῦ 'ς τὸν ὕπνο
μ' ἀνάβεις τὸ στηθος,
'ς τὸ μέτωπο πλῆθος
μοῦ δίνεις φιλιά.

Σύ, Δόξα, τὰ νέφη
τοῦ μέλλοντος σχίζεις
καὶ πάντα ραντίζεις
μ' ἀκτίναϊς τὴν γῆ.

κι' ἂν μ' ἔξοχη ἀγάπη
γιά σέ λακταροῦνε,
ἀθάνατοι ζοῦνε
μαζί σου εἰ θνητοί.

Σ' ὠρκίσθηκα πίστι,
τὸν ὄρκο φυλάω·
γιά σέ πολεμάω
μὲ τόσα δεινά.

Καὶ σὺ μὲ τὸ φῶς σου
Θεά, σκέπασέ με,
'ψηλά σήκωσέ με
μὲ τ' ἄσπρα φτερά.

Κι' ἀνίσως μὲ φέρης
'ς τὴν ἄπειρη σφαῖρα
καὶ ἀνέσπερη μέρα
μὲ κάμης νά ἰδῶ,

'ς τὸ μέγα στεφάνι
ποῦ 'κεῖ σὲ στολίζει
ἐν ἄνθος ν' ἀέλζῃ
θὰ δέσω κ' ἐγώ.

